

uagtet de dermed udsætte sig for at maatte høre sig kaldte kolde og døde. — Men heller ikke jeg skal herom anbringe flere Ord.

Bloch: Den ærede Ordfører yttrede, at der gennem Landemoderne kun kunde fremkomme en geistlig Repræsentation. Jeg skal i den Anledning tillade mig at vise hen til det af mig stillede, men tilbagetagne Forslag, isølge hvilket der vilde have fremkommet Landemoder, hvori det læge Element jo aabenbart vilde kunne komme i den allerstørste Majoritet. Det er Noget, som jeg fra min Side aldrig har frygtet. Jeg ønsker ikke, at Geistligheden skal beholde en saadan Overbægt i Stemmetal; jeg ønsker kun ganske at holde denne Modsatning ude mellem Geistligheden og Lægstanden. Med Hensyn til hvad der blev yttret af den ærede 6te Landstingsmand for 9de Kreds (Jessen), skal jeg kun bemærke, at det naturligvis altid er glædeligt, naar læge Medlemmer af Folketirken protestere mod at regnes til Kirkens døde Medlemmer og endnu glædeligere, om de virkelig paa en levende Maade kunne godt gøre, at de ere ilive, at Christendommen for dem ikke bestaaer i Tale, men i Kraft. Jeg er ved Herrens Ord om den lille Pige, om hvem han sagde: „Pigen er ikke død, men hun sover“, ofte kommen til at tænke paa Folketirkerne og navnlig paa den danske Folkekirke. Jeg har ogsaa endnu det Haab, at Folketirken ikke er død; men det er rigtignok min Mening, at den sover en meget tryk Søvn, og at kun Herren formaaer at vække den. Det har været min trøstelige Forudsætning, at medens der efter min Overbeviisning kun er en mindre Kreds i Folketirken, der er sig bevidst som en Herrens Menighed, saa slutter dog endnu den store Fleerhed Kreds om den mindre Menigheds Kreds. Det har været min trøstelige Forudsætning, at der dog endnu i den danske Folkekirke er en ikke ringe Mængde, som dog idetmindste vil røre ved Sømmen paa Herrens Klædebon, at der endnu er ikke faa, om hvem hans milde Ord: „Hvo som ikke er mod os, er med os“ ville faae Anvendelse. Derfor jeg ikke havde denne Fortrosthed og dette Haab, da vilde jeg aldrig kunne

tænke paa at fremkalde en kirkelig Organisation for Folketirken.

Lehmann: Det har vistnok ikke været til Baade for denne Forhandling, at det nu allerede er 4de Gang, at Sagen her i sin Heelhed foreligger. Jeg troer, at under en saadan spredt Fægtning bliver det overmaade vanskelig at samle Tankerne og Grundene i ordentlige Grupper og aldeles umuligt at udsætte Gjentagelser. Jeg vilde dog imidlertid ansee det for nødvendigt at følge Modstanden, hvor den viser sig, men da der nu idag synes at være kommen et Slags Overenskomst til stede om at sætte Stevne til 3die Behandling, skal jeg ogsaa udsætte, hvad jeg maatte have at anføre indtil da, hvor altsaa Hovedslaget skal staae. Jeg skal kun bemærke med Hensyn til flere Ting, som vi her have hørt, at det hos mig har styrket det Ønske, at det ikke maatte være altfor længe, at Rigsdagen skal fungere som Kirkeraad.

Jesperfen: Jeg troer, at den ærede 6te Landstingsmand for 9de Kreds (Jessen) tog sig den Udtalelse nær, som jeg før gjorde angaaende Menighedslivet og Tilstanden i Menighederne. Der er allerede tilsvaret i den Henseende fra min ærede Ven, der sidder her tværs overfor mig (Bloch), som næstsidst havde Ordet. Jeg skal blot bemærke, at jeg talte om Menighedslivet og Menighedernes aandelige Tilstand i Almindelighed og ikke om Personer, som jeg vel skal vogte mig for, idet jeg erkender, at det kan hverken jeg eller Noget sige, hvorledes Livet bevæger sig hos den Enkelte.

Ordføveren: Jeg skal blot med Hensyn til, hvad den ærede 3die Landstingsmand for 11te Kreds (Bloch) udtalte, erindre, at jeg ikke seer, med hvilken Ret han kan henvise til et Forslag, som han har taget tilbage. Jeg har talt om de nu bestaaende Landemoder, om de Landemoder, der ere blevne adspurgte paa Kirkens Vegne, og hvis Stemme den ærede Landstingsmand jo vil have erklæret for at skulle gjælde som en Stemme, udtalt ikke alene paa Geistlighedens, men ogsaa paa Lægstandens Vegne. Iøvrigt troer jeg rigtignok, at